

*When this began/I had nothing to say
And I'd get lost in the nothingness inside of me
I was confused/And I let it all out to find
That I'm not the only person with these things in mind*
Linkin Park, 'Somewhere I belong' (Metora)

San Sebastián

I cry/when angels deserve to die
System of a Down, 'Chop Suey' (Toxicity)

Angela stuurt de glanzende BMW tussen de loodsen door. Verroest damwandprofiel op beton, grotesk en verlaten. Ze rijzen op in de schemering als verteerde monumenten.

Twee kraaien fladderen traag voor de wielen weg.

'Waar gaat dit over?'

Ze kijkt me kort aan. 'Ik moet dit doen, Alex... Tien minuten. Dan kunnen we weg.'

'Ik vraag wat we hier doen.'

Ze houdt mijn blik vast, heel even, indringend, richt zich dan weer op de weg. Haar lange, donkere haar is vochtig in haar hals.

'Drugs?' zeg ik. 'Verdomme, is het drugs?'

Ze schudt haar hoofd. Haar gezichtshuid staat strak van de spanning en trekt bleek weg. 'Dat kloteweer. Het lijkt wel nacht,' sist ze. Stapvoets rijdt ze verder.

Recht voor ons doemt een hangar op. Op elf uur staat een vrachtwagen geparkeerd, een meter of veertig van de roestige schuifdeur af.

Ik leg mijn hand op de hendel. ‘Zet me er hier uit.’

Ze reageert niet. Parkeert de BMW op ruime afstand naast de vrachtwagen. Er zit een vent in, zie ik. Donker type, foute kop. Hij staart voor zich uit en lijkt op iets te kauwen. Ik kijk hem strak aan. Geen reactie.

Voor ons schuift de loodsdeur open. Twee kerels. Een in zwarte spijkerbroek met een leren jasje en zijn hand op zijn broekband. Naast hem een vent met een rode doek om zijn gehavende kop, als een zeerover. Een Skorpion in zijn linkervuist. Een vz.61, Tsjechische makelij. Die beugels van de klapkolf herken ik uit duizenden. Klein volautomatisch vuurwapen, dertig centimeter lang, nog geen twee kilo met vol magazijn. Makkelijk te verbergen, het kan binnen een minuut een hele zoi .380 ACP's uitspugen, of 9mm Luger's, of .32 ACP's; mogelijkheden te over. Secuur tot vijftientig meter, maar je kunt er ook lomp mee rondmaaien. Een zeer geliefd terroristenwapen.

‘Godverdomme, Angela!’ Ik grijp haar arm vast.

Ze blijft stil zitten, verslagen bijna. Mijn greep verslapt.

‘Geef me tien minuten,’ zegt ze zacht, zonder me aan te kijken. Ze richt haar hoofd op en staart door de voorruit. Haar donkere ogen lijken wel vloeibaar. ‘Ik moet dit doen.’ Het is bijna een fluistering, een mantra.

‘Móet?’

Ze knikt kort en bijt op haar onderlip. Ik laat haar arm los maar trek de sleutels uit het contact.

‘Geef ze aan mij,’ zegt ze.

‘No way.’

Ik werp een snelle blik op de vent naast ons, in de vrachtwagen. Die staart nog steeds voor zich uit alsof hij autistisch is. De

twee mannen bij de hangar hebben evenmin bewogen.

Angela buigt zich naar me toe. Ze legt haar slanke hand op de mijne. Ik grijp de sleutels steviger vast. Ze kijkt me nog eens aan. Een blik die alles kan betekenen, maar niets vrijgeeft. ‘Niet weggaan, oké? Beloof je dat?’

Ik negeer haar vraag. Vanuit mijn ooghoeken zie ik een donker silhouet. Zwarte kleding, één meter tachtig of iets kleiner. Hij staat rechts van de BMW, en kijkt me recht aan. De loop van zijn Glock is gericht op mijn hoofd. Dan doet hij een paar passen terug en blijft staan. Het is duidelijk wat hij wil zeggen: ik heb je in de gaten, geen gekke dingen doen.

Ik klem mijn kaken op elkaar en kijk voor me. Wat ik ook wilde doen, het is nu te laat.

‘Tien minuten,’ fluistert ze.

Ze stapt uit, opent de kofferbak en loopt naar de hangar. Rustig, stap voor stap. Een koffer in haar rechterhand. Haar donkere haar waait op door de wind.

Ik ben me bewust van mijn hartslag, het bloed dat door mijn lichaam pompt, mijn ademhaling. Mijn ledematen gevoelloos, kil, alsof ze er niet meer bij horen, geen deel meer van me uitmaken. Waarom reageer ik niet? Waarom doe ik niets? Waarom blijf ik hier als een *fucking* zombie zitten?

Ze heeft twintig meter gelopen, in een rechte lijn van de auto af. Nu staat ze stil. De contouren van haar frêle lijf en smalle taille tekenen zich af tegen het oranje licht dat boven de loodsdeur brandt. Ze zet de koffer op de grond.

Uit de hangar komt een kerel in pak gelopen. Kort, donker haar, dikke nek, type *made in Zagreb*.

Geen drugs? *Ik moet dit doen?* Sodemieter op!

Tien minuten? Verdomme, nee. Gelul.

Ik wil weg. Gewoon weg. Langzaam beginnen mijn ledematen te reageren op mijn aansturing. Ik wurm mezelf achter het stuur van de BMW en steek houderig de sleutels in het contact.

De vent met de Glock staat rechts voor de motorkap. Hij is niet blij met mijn stoelendans, tilt opgefokt zijn kin op en wijst weer met zijn wapen naar me.

Ik steek mijn handen op om hem te sussen. *Ze trillen. Sbit.*

Bij de hangar loopt de vent in het pak naar Angela. Zijn bodyguards volgen hem op de voet, als getrainde Duitse herdershonden. *Ze* kijken om zich heen, alert, scherp. De zeerover kijkt me een seconde lang strak aan, scant dan verder. De een doet de linkerkant, de ander de rechter. *Ze* hebben dit vaker gedaan. Veel vaker.

Klotezooi. Ik had een uur geleden al moeten ingrijpen, toen Angela met die glanzende statusbak voor kwam rijden. Ik had moeten weten dat er geen zak van klopte. Waar zaten mijn hersens?

Angela legt de koffer op haar onderarm en toont de inhoud. Het pak maakt een armgebaar en wisselt een blik van verstandhouding met de vrachtwagenchauffeur links van me.

Uit het niets knalt een kogel van een onzichtbare schutter door de gelagerde zijruit van de vrachtwagen. Als in slow motion zie ik de chauffeur voorover zakken. De claxon die hij met zijn dood gewicht activeert, begeleidt schoten die elkaar opvolgen alsof er oorlog is uitgebroken. *Ze* lijken van alle kanten te komen. Een oorverdovend geknetter verscheurt de stille avond.

Mijn persoonlijke bewaker wordt geveeld door een kogel die dwars door zijn nek slaat, een zwart gat achterlaat dat bloed

spuwt. Daarna een in zijn borst. Een fontein van bloed spat over de voorruit als hij met een zware bonk op de motorkap klapt.

Op twee uur komt een Fiat met een noodgang het terrein op gescheurd. Zeerover reageert razendsnel, houdt zijn onderarm horizontaal en spuwt salvo's uit. De vuurmond van de Skorpion vonkt in de schemer. Zijn collega laat zich op het beton vallen, rolt om en schiet het magazijn van zijn pistool leeg op de nieuwkomers.

De vent in het pak ligt op de grond. Opgekruld, bewegingloos.

Ik kan amper ademen. Mijn zintuigen proberen me iets duidelijk te maken, maar mijn hersenen blokkeren elke aansporing.

Weg, weg, weg.

Ik draai de contactsleutel om, breek hem bijna, ram de pook in *drive* en geef plankgas. Mijn voormalige bewaker schuift van de kap.

Rechts voor me rollen twee gedaanten uit de Fiat en openen van achter hun portierdeuren het vuur op de bodyguards.

In een flits zie ik Angela mijn richting uit rennen, gebukt, half struikelend over haar voeten. Nog meer schoten. Gericht, op mij, van links. Ik probeer niet te denken, niet te blokkeren, alleen maar te handelen, zo snel mogelijk rechts van haar te komen, tussen haar en de Fiat-schutters, zodat die verdorde Duitse degeelijkheid op wielen als een buffer kan dienen.

De claxon van de vrachtwagen galmt nog steeds als een luchtalarm over het terrein.

Nog een meter of tien, dan ben ik bij haar.

Even lijkt alle geluid weggevallen, de tijd stil te staan. Ik zie alleen nog het blauw gepolijst staal, dat zacht glanst in Angela's hand. De kogel – háár kogel – suist door mijn open raam. Ik

voel de luchtverplaatsing langs mijn gezicht gaan. Hoor de inslag in de hoofdsteun naast me. Ik hoor, zie, ik voel, maar ik geloof het niet. Ik kan gewoonweg niet geloven wat mijn zintuigen me zo ongenadig hard duidelijk willen maken. De tweede kogel vlamt uit haar wapen en brengt me terug naar het hier en nu. Ik gooi het stuur om, de achterkant breekt uit maar hervindt snel grip.

Angela duikt voor me op, recht voor de BMW. Het pistool, de loop in mijn richting, daarachter haar gezicht, een vaag masker van spieren, huid en zwarte ogen.

Ik geef weer een ruk aan het stuur en rij recht op haar in. Ze legt aan, verbeteren. Ik knijp mijn ogen een fractie van een seconde dicht bij de misselijkmakende bonk op de kap. Als ik ze open, waaiert donker, krullend haar uit over de voorruit. Ik schakel in zijn achterruit, zonder te kijken waar ik heenga. De achterrait verbrijzelt en weer boort een stuk lood zich in de hoofdsteun naast me. Ik gooit het stuur om, duw de pook in drive en trap het gaspedaal in. De motor giert.

De geur van kruit en brandend rubber vult mijn neusgaten terwijl ik met de snelheid van het licht het terrein af rijd.

Cozumel, een week eerder

*It's easier to run/Replacing this pain with something numb
It's so much easier to go/Than face all this pain here all alone*
Linkin Park, 'Easier to run' (Metemora)

I

Ik werd wakker in de wetenschap dat ik niets te verliezen had. Het zou een goed gevoel moeten geven, maar dat deed het niet. Ik knipperde met mijn ogen tegen het zonlicht, dat door de glazen schuifpui van de lemen hut naar binnen viel. Rekte me uit op het harde tweepersoonsbed. Staarde naar de plafondventilator, die traag zijn mechanische rondjes draaide en geruststellende, schriekende geluiden maakte. Luisterde naar het ruisen van de zee.

Dichterbij, op de geplaveide looppaden, klonk het geluid van ratelende karretjes, voortgeduwd door Mexicaanse vrouwen in smetteloos witte bedrijfskleding. Luide, wervelende conversaties in rap Spaans. Door het glas van de schuifpui was de hemel zichtbaar. Strakblauw, geen wolk te zien. Het moest buiten rond de dertig graden zijn, zoals bijna elke dag. Binnen hield de zacht zoevende airconditioning de temperatuur zo'n tien graden koeler.

Ik wreef met mijn handpalmen over mijn gezicht. Ik moest me scheren. Daarvoor zou ik moeten opstaan.

Zoals ik me nu voelde was het al een olympische prestatie om naar het toilet te kruipen.

Ik sloeg het laken van me af en zette mijn voeten naast het bed. De beweging veroorzaakte deining in mijn hoofd, alsof ik op een

schip zat dat slagzij maakte. Ik sloot mijn ogen en hoestte zwaar. Schuifelde vervolgens naar de badkamer. Terwijl ik me met één hand tegen de witbetegelde muur staande hield en mijn blaas leegde, flakkerde diep in me een bewustzijn wakker. Ik voelde me misselijk en dat kon twee dingen betekenen: of ik had teveel gedronken gisteren of ik was ziek aan het worden. Ik ploegde in mijn geheugen maar kon me niet herinneren hoe ik gisteravond in mijn hut was terechtgekomen.

Ik was vierendertig jaar en tot enkele jaren geleden was er geen moment geweest dat ik iets was vergeten. Me iets niet herinnerde. Niet door drank, niet door vermoeidheid. Nooit.

Sharp as a knife.

Tot de black-outs mijn leven gingen beheersen.

Ik keek op mijn horloge. Half drie.

Ik werd altijd om negen uur wakker. Half drie was laat. Veel te laat. Zowel het ontbijt als de lunch gemist.

Ik draaide de kraan open en boog me over de wastafel. Gebruikte een smetteloos witte handdoek om mijn gezicht te drogen en streek met gespreide vingers mijn haar naar achteren. Keek naar mijn spiegelbeeld. Ik leek niet eens meer op de pasfoto in mijn paspoort, de bleke kerel die ik had achtergelaten in Europa. Mijn huid begon de kleur van de *locals* aan te nemen. Daar hield de gelijkenis wel mee op. Ik was bijna dertig centimeter langer dan de gemiddelde Mexicaan en bovendien blond.

Van de badkamervloer griste ik een witte driekwart broek en trok hem aan. Stak mijn voeten in open leren slippers en trok een mouwloos T-shirt over mijn hoofd.

Ik liep naar buiten en nam de korte route naar de zee. Die was hier nooit ver weg.

Cozumel ligt een kilometer of veertig buiten de Mexicaanse oostkust, midden in een azuurblauwe plas zout water die de Caribische Zee wordt genoemd, vol koraalriffen, barracuda's en joekeles van zeeschildpadden. Geen dag minder dan dertig graden en een constante bries.

De korte wandeling voerde over een geplaveid, perfect onderhouden pad tussen de palmbomen en bananenbomen, langs huizenhoge subtropische planten die in bloei stonden. Een leguaan rekte zich lui uit op een dikke tak. Hij knipoogde naar me terwijl hij zijn benige tenen strekte en zich opwarmde in de zinderende zon.

Ik kwam aan op het strand, hield de zee aan mijn linkerhand en kuierde een kleine kilometer door, langs de duikschool van het vakantieresort en een roestig scheepswrak dat lang geleden was aangespoeld en om onbekende reden op het strand was blijven liggen. Stak zo nu en dan afwezig mijn hand op als iemand van het personeel me begroette.

Glimlachen ging me moeilijker af. Ik voelde me hondsberoerd.

Drie weken geleden was ik hier terechtgekomen, met de bedoeling om een maand lang helemaal niets te doen, mijn kop leeg te maken. Om vervolgens na te kunnen denken over mijn volgende stap. Te beslissen wat ik verder moest met mijn leven, nu alles waar ik in had geloofd en alles waar ik voor had geleefd, naar de kloten was.

De weken waren voorbijgegaan maar mijn hoofd raakte niet leeg.

John had de tent open.

De witgeschilderde houten barak besloeg dertig vierkante meter strand en was bijna tegen de jungle aan gebouwd. Ervoor

stonden vier witte plastic tuinmeubelsets en blauwe parasols. Binnen een houten bar, zes barkrukken. Er hing de vertrouwde geur van verschaald bier, sigarettenrook en iets zoetigs. Een onbewerkte houten vloer, grijs uitgeslagen van vocht en zout. In de hoek, aan een van de witgeschilderde tafeltjes, zat een jong stel koffie te drinken. Achter de bar kraakte een transistorradio.

Ik schoof op een barkruk.

John, eigenaar en uitbater van de strandtent, was een magere Brit van rond de zestig. Lang grijs haar werd in zijn nek bijeengehouden met een bruin elastiekje. Hij droeg een zwart, veel te ruim hemd met het logo van Jack Daniels erop en een korte witte broek die zijn knokige benen tot ver boven de knie toonde. Hij hield het midden tussen een ex-rocker en een ex-hippie. Iemand die nooit een keuze heeft kunnen maken en van alle tijdperken en stromingen waarvan hij deelgenoot was geweest iets had overgehouden. De jaren tekenden zich af op zijn gezicht.

Zonder de bestelling af te wachten schoof John een flesje Dos Equis en een bierglas over de bar naar me toe.

‘Vandaag niet, John. Doe maar iets met vitamines.’

Met een scheve grijns plantte John een schijf citroen op het glas.

Ik schoof het glas resoluut weg. ‘Heb je iets te eten in dit rothok? En vruchtensap?’

‘Zijn ze in staking in dat Hilton van je?’

Ik probeerde te glimlachen, maar stopte de poging toen ik mijn maag voelde draaien. ‘Wel tussen drie en zes.’

‘Ik maak iets voor je.’

John had geen lunchkaart, hij rommelde maar wat aan. Niemand scheen daar ooit een punt van te maken. Het hield in elk

geval de veeleisende Amerikanen buiten de deur, en dat was waarschijnlijk de reden dat hij het zo liet. John scharrelde rond in de belendende ruimte. Door een kier van de gammele deur, de witte verf aangevreten door het zoute vocht, zag ik hem jongleren met twee eieren. Hij gooide er een achter zijn rug langs en ving hem in een snelle beweging op. Hij was verdomd lenig voor zijn leeftijd. Er school een circusartiest in die kromme Brit. Een clown.

Ik draaide me een kwartslag en hoestte kort. Mijn blik gleed over een witte omgebouwde vissersboot, die een meter of honderd verderop parallel aan de kustlijn voer en schitterde in het zonlicht. Op de achtersteven hingen beugels met zuurstoftanks en zat een groep mensen in zwarte duikkleding. Een troep meeuwen zwerfde om de boot.

Ik had al ruim een week niet meer gedoken. Eigenlijk had ik weinig anders gedaan dan drinken, eten, slapen en een beetje rondhangen. Vegeteren.

Niet mijn stijl.

‘Zeg, die meid van gisteren,’ riep John me toe vanuit zijn krappe keuken, ‘heeft ze je gesloopt? Of sliep je al voor je het bed raakte?’

Meid? Ik probeerde Johns blik te vangen, maar hij keek me niet aan.

‘Die vrouw met wie je gisternacht wegging,’ verduidelijkte hij. John verscheen met een bord in de deuropening.

Ik reageerde niet.

‘Donker type. Klein, zo’n één meter zestig. Alles op de goede plek. Vooral op die plekken waar je je handen had liggen.’ Hij produceerde een glimlach en nu pas viel me op dat de Brit nodig een tandarts moest bezoeken.

Ik probeerde te achterhalen of John een geintje maakte, maar het was niet te zeggen. Hij had een vreemde gloed in zijn ogen, misschien had hij zelf graag ergens zijn handen op gelegd.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt,’ zei ik, naar waarheid. Ik had met een griet staan praten, maar als ik mijn handen op haar had gehad, zou ik me dat moeten herinneren.

John wuifde geïrriteerd met zijn hand. ‘Zoals je wilt.’

Werktuiglijk begon ik te eten. Geklutste eieren met bacon en kaas. Het smaakte vandaag nergens naar.

Het zat me niet lekker.

Ik had in de afgelopen tien, twaalf jaar wel meer dingen weggeblokt. Apart gezet op de biologische harde schijf. Afgedekt, ingevroren. Vervelende dingen. Er was meer dan genoeg om te vergeten, weg te stoppen.

Maar vrouwelijk gezelschap met alles op de goede plek viel niet in die categorie.

‘Het gaat niet over, weet je,’ zei John ineens.

Ik keek op. ‘Wat?’

‘Dat waarvoor je op de vlucht bent. Het gaat niet over.’

‘Ik ben niet op de vlucht.’

‘We zijn allemaal op de vlucht.’

Ik zweeg.

‘Inbraken.’ John boog zich samenzweerderig voorover. ‘Ze pakten me er op zes. Zes van de god weet hoeveel. Ik ben de tel kwijtgeraakt. Op het laatst werd ik slordig. Had het spul in mijn eigen huis laten liggen. Stom, toegegeven.’

Ik reageerde nog steeds niet. Ik groef in mijn geheugen naar de laatste herinneringen van gisteravond.

‘Weet je wat het probleem met Engeland is?’ hoorde ik John

zeggen. ‘Alles is zo verrekte duur geworden dat je van een normale baan niet kunt rondkomen. We zijn weer honderd jaar terug in de tijd. Rijk en arm, niets ertussen. *Blokes* die elk jaar een nieuwe DB kopen, en een onderlaag die de huur van hun *shitty* appartement niet eens kan opbrengen. Het is een verrot land, dat zeg ik je. Het rot van binnenuit en ze laten het gewoon gebeuren. Dus wat moet je? Je verhandelt eens wat links en rechts, je zorgt dat je aan geld komt. Koopt nieuwe kleren, schoenen, meubels, een nieuwe auto. Gaat uit eten. Je geeft je geld uit. De staat laat het toe, gedoogbeleid, weet je... Ze pakken er toch wel de BTW van. Vat je hem? Maar één keer in de zoveel tijd pikken ze er iemand tussenuit. Voor de statistieken. Begrijp je? Om de indruk te wekken dat ze toch wel iets doen. Die statistiek was ik. Na een halfjaar werd ik vrijgelaten en bij mijn huis opgewacht. *The pigs* hadden een clubje opgerold met lui aan wie ik wel eens spul leverde, een week nadat ze mij hadden opgepakt. En dus dachten ze dat ik hen verlinkt had. Logisch, vanuit die blokes gedacht dan, maar dat was niet zo. Ik heb niks losgelaten. Die gasten waren uit op bloed en ik wilde de executie niet bijwonen.’ Hij kauwde nerveus op zijn duimnagel. ‘En nog zit ik me hier dagelijks af te vragen of niet elk moment een van die gasten binnen kan komen stappen. Als je mensen wilt ontlopen, dan is de wereld ineens verrekte klein, weet je.’

Hij haalde een doek over de bar. Het hout was vuil en vochtig, verzadigd van het bier en water, en Johns halfslachtige poging om het schoon te maken bracht daar geen verandering in. ‘Het wemelt hier van de mensen zoals ik,’ ging hij verder. ‘We zijn allemaal op de vlucht. Jij ook. Net zo goed. Ik zie het. Shit, ik ruik het, man. Hoelang zit je hier, twee, drie weken of zo? Kom.

Je zit hier niet voor je lol. Dat zit niemand hier. Niet langer dan een week, dan heb je het wel weer gezien. Wat heb je gedaan?’

Ik wendde mijn hoofd af.

‘Wat doe je hier?’ drong John aan. Het leek hem zomaar ineens te interesseren, terwijl hij al die tijd dat ik hier kwam eten of drinken, nog geen vraag van betekenis had gesteld.

‘Nadenken,’ zei ik, ontwijkend.

‘In een resort vol met rednecks? Bullshit! Je kunt jezelf er niet eens horen praten, laat staan denken. Die lui leven in constante doodsangst, in de volle overtuiging dat wanneer ze hun *fucking* smoel een keer dicht houden, hun hart stopt met kloppen.’

John doelde op de Texanen. Ze konden niet op zijn sympathie rekenen. De Mexicanen ook niet en zijn eigen landgenoten – tevens de mijne – al evenmin.

John was geen tolerant type.

‘Misschien ben ik er al uit,’ zei ik, om ervanaf te zijn.

John staakte zijn nutteloze gepoets. ‘Je reist door naar Guatemala?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen.

Hij keek me verontrust aan. ‘Dat was je toch van plan? Dat zei je me toch?’

Het begon me te dagen. Een week of wat terug had ik hier ook gezeten, op precies dezelfde barkruk, en John verteld dat ik waarschijnlijk via Guatemala verder zuidwaarts zou trekken. Het was februari en in Europa was het nu koud. Winter. Sombere, grijze luchten, troosteloze vergezichten met regen en hagel en natte sneeuw. Met zulk weer was weinig mis als je een warm thuis had, een lieve vrouw, een labrador aan je voeten en de geur van stoofvlees die uit de keuken komt. Maar het was

godvergeten kloteweer dat je linea recta in een depressie trapte als je op jezelf was aangewezen en op een garagezolder je dagen moest zien door te komen.

Ik wilde de confrontatie met mezelf niet aan. Nog niet. Ik had de zon nodig. De drank.

‘Je wilde toch naar Guatemala?’ herhaalde John.

‘Waarschijnlijk wel,’ antwoordde ik, mat.

Ik schraapte het laatste beetje voedsel op mijn vork en werkte het naar binnen. Liet me vervolgens van de barkruk glijden. Trok een briefje van tien dollar uit mijn zak, schoof het John over de bar toe en liep het strand op.

‘*Take care,*’ riep John me na.

De omgebouwde vissersboot was niet meer dan een stip aan de horizon. Het gesputter van de dieselmotor was vrijwel niet meer hoorbaar.

Gewoontegetrouw liep ik terug naar mijn hut. Leguanen ter grootte van teckels kuierden lui langs het pad, hun lange staarten sleepten over het kort gemaaide gazon. Glanspreeuwen vochten om een stuk afval.

Verscholen tussen het aangeplante groen stonden driehonderd vrijwel identieke hutten. Van buiten hutjes van niets. Opgaand in de omgeving met hun donker gebeitste houten veranda’s met gif-groene hangmatten en een rond, rieten puntdak, maar van binnen van alle gemakken voorzien: airconditioning, kabel-tv met CNN en een enkele nieuwsgierige gekko – niet inclusief.

Mijn vluchtoord, een tijdelijke haven. Driemaal daags een maaltijd in een van de vijf restaurants, elke dag schoon bedden-goed. Een fitnessruimte. Zon en zee. Een wit strand met doorhangende palmbomen dat op een ansichtkaart of poster niet zou

misstaan, ware het niet dat het er wemelde van de Texaanse toeristen op wie John had gedoeld: luidruchtig, overvoed en de uiterste houdbaarheidsdatum ver gepasseerd. Afgezien daarvan waren er pensions te bedenken waar je met minder voorzieningen genoeg moest nemen.

Ik was bijna door mijn geld heen, maar teruggaan was geen optie. Er zat niemand op me te wachten. Helemaal niemand.

Alles was kapot.

De misselijkheid en het gevoel van deining ebden langzaam weg. Ik had niet echt veel gedronken gisteravond. Niet meer dan anders. Een flesje of tien misschien, waarvan drie tijdens het eten en de andere verspreid over de avond, geteld tot het schimmige moment waarop mijn geheugen me in de steek liet. Bij lange na niet voldoende om me zo beroerd te voelen, en al helemaal niet toereikend om me een manco in mijn geheugen te bezorgen.

Was er gisteren iets gebeurd wat een black-out had *getriggerd*? Vuurwerk? Ik dacht dat ik dat achter me had gelaten.

Ik stapte de veranda op en trok de schuifpui open. Het bed was opgemaakt. Mijn badhanddoek, een oud, verwassen wit geval van Adidas, was door ervaren vrouwenhanden gekneed in een zwannenvorm en er lagen rozenblaadjes over het bed uitgestrooid. De beloning voor een tip van tien dollar die ik meteen de eerste dag al voor de werksters had achtergelaten. Dat, en de eigenlijke reden van mijn gulheid: een steevast goed gevulde minibar.

Nietsvermoedend liep ik naar binnen, schoof de pui achter me dicht.

Ik bevroor.

De kamer was niet leeg.

Voor mijn bed stonden twee mannen.

Twee kerels in Mexicaans politie-uniform; zwart overhemd, zwarte broek en een soort cowboyhoed. Een van hen hield een M16 vast, de loop op mijn borst gericht. Ik had het wapen hier vaker gezien, nonchalant gedragen door politiemannen die in de haven van Playa del Carmen de macho uithingen.

Ik reageerde niet. Bleef staan en probeerde uit alle macht een reden te bedenken waarom ik onder schot gehouden werd. Wat dit te betekenen had.

Ik kon niets verzinnen.

De gewapende kerel deed een stap naar voren en porde met zijn wapen in mijn zij. Hij stond zo dichtbij dat zijn aftershave mijn slijmvliezen irriteerde. Ik deinsde onwillekeurig naar opzij tot ik de rand van de tv-kast tegen mijn benen voelde.

De situatie was zo misplaatst en onverwacht dat ik een moment lang alleen nog maar kon staren. Naar die man, naar zijn wapen, zijn partner, en weer terug.

Tegelijkertijd kwam een derde vent mijn hut in. Hij zag er verhit uit, alsof hij kilometers had hardgelopen. Donkerblauw kostuum, wit overhemd en gestreepte stropdas met een gouden speld. Ik herkende hem als een van de managers van het resort. Nummer vier en vijf voegden zich bij hem. Een vrouw en een man in bedrijfskleding. Hoger hotelpersoneel.

Ik keek van de een naar de ander. Was nog steeds druk bezig de situatie tot me door te laten dringen, twijfelde zelfs nog even of dit echt geen zinsbegoocheling was.

Terwijl zijn partner de loop van het automatische geweer onafgebroken op mijn romp gericht hield, greep de ander mijn pols

vast. Vanuit mijn ooghoeken zag ik dat hij handboeien vast had. In een reflex trok ik me los. Keek de kerel voor me strak aan, negeerde het vuurwapen. Vreemd genoeg was ik niet bang, alleen verbaasd. Geïrriteerd.

Wat er ook aan de hand was, waarom ze hier ook waren, het moest een vergissing zijn.

Mij neerknallen stond niet op hun agenda. Dat gingen ze echt niet doen, midden op de dag in een viersterrenresort, met een hotelmanager en twee mensen van het hotelpersoneel als getuigen. Het neerknallen van een toerist zou de toeristenindustrie voor ten minste een jaar platleggen. En dat was ik hier, een toerist. Een burger. De kerel die zo'n actie op zijn geweten had, politieagent of niet, zou worden gelynacht.

Buiten hoorde ik kinderen naar elkaar roepen in het Duits. Vanaf het dichtstbijzijnde zwembad klonk 'It's now or never'.

Hierbinnen was het misplaatst stil. Er was nog geen woord gesproken.

De vent met de handboeien verbrak de impasse. Hij graaide in zijn broekzak en haalde er een soort identiteitskaart uit. Duwde die zo'n beetje in mijn gezicht. Een plastic kaartje, een of ander logo erop, een pasfoto en zwarte drukletters. Een onduidelijke handtekening.

Hij propte de kaart weer weg en keek me nijdig aan. 'Policía.' Zijn adem sloeg in mijn gezicht.

Mijn blik verplaatste zich weer naar het hotelpersoneel, dat er bedremmeld bij stond. De manager wreef onzeker in zijn handen. Vochtige plekken tekenden zich ook af op zijn borst en onder zijn armen. De man naast hem leek al even nerveus. Heel even ving ik een glimp op van de gezichtsuitdrukking van de

vrouw, die ik alleen maar kon interpreteren als minachting.

Wat is dit verdomme voor klucht?

‘*You are arrested,*’ zei de agent met de M16 in beroerd Engels.

Er ging een schok door me heen.

‘*For what?*’ wist ik te zeggen. ‘*Arrested for what?*’

‘*Rape.*’

Verkrachting.

Ik kon mijn verbazing niet verbergen. ‘*Impossible,*’ reageerde ik. Herhaalde het nog eens.

Ik was zo verbluft dat ik mijn polsen vast liet grijpen. Stalen boeien sloten zich eromheen.

De lange wandeling naar de receptie leek op een optocht. De manager voorop, nog heviger zwetend dan zojuist. De politieagent met de identiteitskaart achter hem. Ik, geboeid, op de voet gevolgd door de gewapende gast die op heftig aandringen van de manager zijn M16 aan een draagkoord liet bungelen, met de loop naar de grond gericht. Zijn hand lag op het wapen, maar zijn vinger niet om de trekker. De rij werd gesloten door de twee personeelsleden die mijn bagage droegen.

Veel was het niet. Twee weekendtassen. Een mens heeft niet zo veel nodig.

Het eindpunt was een witte spacewagon die voor de ingang bij de receptie geparkeerd stond, op de lus van de lange oprit in de schaduw van de palmbomen. Nieuw, geen kras te bekennen. Geblindeerde ramen achter. De zijdeur werd opengeschoven.

Er ontstond wat rumoer. Links van ons stond een groep toeristen met hun reisleder onder de rieten overkapping. Ze wachtten klaarblijkelijk op een busje dat hen naar een of ande-

re attractie zou brengen. Nu was ik de attractie.

De manager gebaarde nerveus, er moest haast gemaakt worden. Hij wilde geen klagende Texanen in zijn kantoor. Geen lastige vragen van het hoofdkantoor van Iberostar, geen paniekerige telefoontjes van reisbureaus. De illusie moest in stand worden gehouden. Daar betaalden zijn gasten duizend dollar per week voor.

Ik ook, tot vandaag.

Ik stapte door de zijdeur en ging op de voorste bank zitten. Een tussenschot van spaanplaat scheidde het achtergedeelte van de Chrysler van de cabine en verspreidde de geur van vers hout. Letterlijk splinternieuw.

De schuifdeur werd gesloten. Even was het aardedonker. Ik schoof op naar het raam, probeerde een beschadiging te vinden in de blindering. Die bleek er niet te zijn. Het glas was donker en afgeplakt met zelfklevende zwarte folie.

De auto deinde. De motor werd gestart.

Ik sloeg mijn ogen neer en probeerde de snelheid van de auto in te schatten. Probeerde te onthouden waar de wagen vaart minderde, uitweek, remde en afsloeg. Dat was het enige wat ik nu nog kon doen, de route proberen te visualiseren.

Toch dwaalden mijn gedachten af.

Verkrachting.

Onwillekeurig doemde Johns gezicht voor me op. *Donkere vrouw, klein, alles op de goede plek. Vooral op die plekken waar je handen had liggen.*

Ik had veel, heel veel dingen gedaan waar ik niet trots op was. Inbraak, waar ze die oude Brit blijkbaar voor hadden opgepakt, was wettelijk en moreel gezien nog de minst verontrustende van de lange lijst. Maar nooit, werkelijk geen seconde, had ik zelfs

maar met het idee gespeeld om iets met een vrouw te ondernemen die daar niet voor in was. Zelfkennis was een groot goed. Zelfrespect evenzeer.

Het was maar al te graag, of helemaal niet.

De metalen boeien zaten strak om mijn polsen en als ik probeerde mijn handen eruit te wringen, sneden de randen alleen maar dieper in mijn vlees. Ik voelde me nog steeds belabberd en het geschommel van de Chrysler maakte het er niet beter op.

Na een rit van ruim een uur minderde de auto vaart en sloeg af. De ondergrond veranderde van vlak asfalt naar hobbelig. Onmiskkenbaar een onverharde weg, waar de auto overheen deinde als een schip op zee.

Abrupt werd de motor afgezet en de schuifdeur opengetrokken. Het zonlicht schitterde en ik kneep mijn oogleden samen. Ik rook zout, zee, hoorde de golven. De twee gasten stonden aan weerszijden van de schuifdeur. Achter hen een vlakte vol zand en stenen, en een paar doornige struiken die ruisten in de zeewind. De lucht zinderde van de hitte.

Het kwam me voor dat we waren aanbeland op de absolute zuidpunt van het eiland. Rustig deel. Erg rustig. Geen toeristen. Geen bebouwing.

En geen politiebureau.

De kerel met de M16 gebaarde druk. *'Out, out!'*

Terwijl ik traag van mijn plaats kwam, tintelden mijn handen en pulseerde het bloed in mijn polsen. De boeien sloten de bloedtoevoer af. Nog even en mijn handen waren gevoelloos.

Klootzakken.

'Out, out!'

Ik maakte geen haast. Het volgende moment greep een van

hen me ruw bij mijn schouder en slingerde me de auto uit. Ik gunde hen het plezier niet me te zien vallen, ik wist mijn evenwicht te bewaren en haalde nijdig uit met mijn rechtervoet. Die trapte in het luchtledige. Tegelijkertijd kwam de kolf van het machinegeweer in contact met mijn linkernier. Er schoot een doffe pijn door me heen, een misselijkmakende pijn die gal omhoog bracht en me bijna deed kotsen.

Ik kreeg een zet, ze trokken aan me en porden, schreeuwden in het Spaans. Een gerichte trap, achter mijn knieën. Het lukte niet me staande te houden. Ik klapte naar opzij, kwam op mijn heup en schouder op de droge zandgrond terecht. In een reflex trok ik mijn knieën naar mijn borst en krulde me op. Het leek het startsein waar ze op gewacht hadden.

Ze traptten tegen mijn rug, benen, hoofd, armen, alles wat ze konden raken en in een tempo dat me geen kans gaf de klappen op te vangen. Mijn lichaam werd door de kracht van hun trappen heen en weer geschoven over het zand. De pijn schoot door mijn lijf, was allesoverheersend. Mijn oren suisden. Ik spande mijn spieren. Incasseerde en probeerde me af te sluiten. Me voor te stellen dat ik niet hier was, maar ergens anders. Ik lag op het strand, in de zon, de ruisende zee op armlengte afstand, een glas Guinness in mijn hand. De pijn was een vriend. Een streling. Ik hield van de pijn. Omhelsde hem. Het was niet eens pijn. Dat herhaalde ik, bleef het herhalen in mezelf. Misschien schreeuwde ik het wel.

Zo onverwacht als ze waren begonnen, hielden ze ermee op. Ik lag in een foetushouding op het zand en ademde zwaar. Opende langzaam mijn ogen, keek langs mijn vuisten, knipperend met mijn ogen, hoestend van het gele stof dat ik inademde. Ik zag

alleen nog vlekken. Groot, klein, ze cirkelden op mijn netvlies, botsten tegen elkaar en losten langzaam op.

De twee kerels stonden een tiental passen van me vandaan en staken een sigaret op. Ze wisselden een paar woorden in het Spaans. Keken naar me, opgefokt, hijgend.

Ik slikte. Mijn keel voelde aan als grof schuurpapier. Mijn hele lichaam was gekneusd, maar tegelijkertijd gevoelloos, met dank aan de adrenaline. Pijn zat erachter, het kon vijf minuten duren, tien als het me gegeven was, voor ik me bewust zou worden van alle miljarden vezels en cellen die ze beurs hadden getrapt.

Maar pijn was nu niet het meest urgente probleem.

Een van de mannen kwam mijn richting weer op gelopen. Ik sloot mijn ogen, zette me opnieuw schrap, maar een schop bleef uit. Hij liep door. Door geknepen oogleden zag ik hem water pakken uit de cabine van de auto, de dop eraf draaien en de fles aan zijn mond zetten. Daarna wierp hij hem naar zijn kameraad, die hem verder leegdrank en vervolgens met een boog in de struiken gooide.

Ze namen hun tijd. Het feestje van zonet was alleen maar een macho reactie geweest op mijn uitval. Ze zouden me afmaken, hier ter plekke, maar eerst wilden ze nog met me spelen. Ik zag het voor me, als een bizarre fata morgana: een diepe kuil in het witte zand, een graf, ze zouden me volpompen met lood uit hun M16 en mijn lijk afdekken met een halve kuub aarde. Wat me nog het meest dwarszat, was dat ik het waaróm niet kon vatten. In het verleden had ik heel wat mensen pissig gemaakt, en die zouden zich maar al te graag bij dit tweetal gevoegd hebben. Maar de meesten daarvan waren dood, of zouden niet de moeite hebben genomen hiernaartoe te komen.

Had het met vannacht te maken? Waren deze twee mannen broers of vrienden van een vrouw die ik ‘gemolesteerd’ had?

Waarom moest ik nu aan Helen denken?

Haar grauwe, gezwollen huid. De rechterbelft van haar gezicht in het verband. Met dat ene vrije oog kijkt ze me aan. In haar ogen is geen liefde meer te lezen, geen verbondenheid. De vrouw van wie ik hou, mijn mooie, lieve Helen. Mijn alles. Doodsbang.

Ik drukte de gedachte weg en dwong mezelf te focussen op het hier en nu. De pijn kwam opzetten, samen met het besef dat als ik nu niets deed, het vandaag ophield. Hier, op de zandgrond op een godvergeten toeristisch eiland in de Caribische Zee, terwijl ik niet eens wist wie de beulen waren. En wie hen gestuurd had.

Ik zou niet eens weten waarom.

Na een paar minuten waar geen einde aan leek te komen kwamen de kerels weer op me aflopen. Ik werd aan mijn haren omhoog getrokken. Wankelend stond ik op. Ik proefde bloed, het stroomde uit mijn neus, en vanuit mijn voorhoofd of slaap. De man met het geweer stond voor me, de M16 op me gericht. De ander rolde een stuk metaalkleurige tape af en maakte aanstalten dat om mijn gezicht te trekken.

De vent met de M16 ging neer door een trap in zijn maag die iemand die minder gespierd was doormidden had gebroken. Hij maakte een diep buikgeluid, klapte dubbel en stortte in elkaar op de droge grond. Ik draaide me razendsnel om naar nummer twee, mijn hak schampte zijn kaak. Hij dook weg, maar ik was sneller, gaf hem een kopstoot tegen de zijkant van zijn hoofd en trapte met alle agressie en kracht die ik kon mobiliseren naar het neergaande lichaam. Trapte om te raken. Om te breken, te vernietigen, elk bot te versplinteren waarmee mijn hak in aanraking

kwam. Nog eens, nu met rechts. Op het moment dat hij voorover zakte en mijn voet vol in zijn nek neerkwam, hoorde ik een dof, knakkend geluid.

Ik kon mijn evenwicht niet bewaren, schoof onderuit en kwam snakkend naar adem op mijn knieën weer omhoog, mijn armen als ballast gebonden achter op mijn rug.

Ik sleepte me door het mulle zand naar hen toe. Mijn mond wijd open, hijgend, buiten adem. Slijm liep over mijn kin, vermengd met bloed en zand en snot.

De vent die ik in zijn maag had geraakt lag te kreunen, die was nog wel even bezig, maar veel tijd had ik niet. De ander bewoog niet, lag daar maar, met zijn gezicht in het zand.

Hij kon dood zijn. Het kon me eigenlijk ook niet schelen. Het enige wat me nu nog interesseerde was mezelf uit die kloteboeien bevrijden.

De M16 lag in het zand, dicht bij de mannen. Met mijn polsen onhandig tegen elkaar greep ik de loop van het machinegeweer vast en slingerde het een paar meter weg, in de richting van de auto. Daarna knielde ik neer bij de stille kerel, draaide me ruggelings naar hem toe en werkte mezelf dichterbij. Ik probeerde zo snel mogelijk te bewegen, geen kostbare energie of tijd te verspillen, maar mijn tintelende vingers reageerden sloom op mijn aansturing.

Sleutel.

Het duurde tergend lang voor ik het slot gevonden had, het kleine sleuteltje in de goede positie had gemanoeuvreerd en mezelf los had. Ik wreef over mijn polsen, die paarse banden vertoonden. Strekte en boog mijn vingers. De bloedtoevoer kwam weer op gang.

Ik sprong op, liep wankelend naar het wapen en controleerde het. Geladen. Ik keek om me heen, opgefokt, opgejaagd.

Niets dan een stuk niemandsland in de zinderende Mexicaanse zon. De zee zag er verlaten uit. Geen vissersboten, geen duikers, geen snorkelaars. Niemand.

Mijn blik verplaatste zich naar de mannen. De voormalige eigenaar van de M16 hoestte zwaar, rolde zich om en graaide naar zijn enkel, waar met zwart klittenband een klein kaliber bevestigd was.

Ik keek naar het wapen in mijn handen, voelde het gewicht. Keek weer terug. Mijn hart bonkte in mijn keel, adrenaline gonsde door mijn hele lichaam. Ik kon niet meer helder denken. Het ging niet meer.

Ik draaide de vuurregelaar door van *safe* naar *auto* en loste zonder verder nog te twijfelen twee salvo's. De gast die net nog verwoede pogingen deed om op te krabbelen, kwam even los van de grond en zakte in elkaar. Zijn vuurwapen viel uit zijn levenloze hand. Bloed vloeide uit zijn achterhoofd en schouder en vormde een stroperig zwart spoor in het gortdroge zand. Zijn collega was al dood voor de drie zeventien millimeter lange kogels zijn stollende vlees uiteenscheurden en zijn schedelbot versplinterden.

3

Verdwaasd bleef ik staan kijken naar de roerloze lichamen op de grond. De wind trok aan en bracht nog meer zand en stof mee, dat zich over hun zwarte kleding verspreidde. Ik vocht tegen de neiging in de Chrysler te springen en vol gas te geven. Vluchten, voor iemand hier zou verschijnen en me in verband zou brengen met de twee lijken. Ik suste mezelf met de gedachte dat deze gas-

ten zelf ook weinig haast hadden gehad. Het waren zeer waarschijnlijk locals, die dit eiland kenden. Ze zouden echt niet een door toeristen druk bezocht gebied uitgekozen hebben om iemand van kant te maken.

Hoe plausibel dat ook klonk, ik werd er niet kalmer van.

Ik liep naar de zee, boog voorover en gooide water in mijn gezicht. Het zout prikte als de hel en activeerde mijn traanbuisen. Ik schrobde mijn gezicht schoon, waste mijn handen, mijn onderarmen, mijn nek. Ik trok mijn shirt uit en haalde het door het zoute zeewater, spoelde het katoen schoon, wrong het uit en trok het weer aan. Deed hetzelfde met mijn broek. Het dunne katoen zou binnen een uur droog zijn.

De sleutel zat nog in het contact. Er hing een kartonnen kaartje aan, met de naam van een autoverhuurbedrijf. Op de vloer voor de passagiersstoel stonden mijn spullen. In het voorvak van een van de weekendtassen vond ik mijn portefeuille en papieren. Mijn portemonnee was leeg, op wat kleingeld na. Ik trok het handschoenenvak open, rommelde door de inhoud, maar mijn geld zat er niet bij. Dat vond ik in een stoffen tas onder de passagiersstoel. Ruim tweeduizend dollar contant, die ze op weg hierheen uit mijn portefeuille hadden genomen. Het was al het geld dat ik had. Meer had ik niet nodig.

Ik startte de auto en reed het gortdroge pad af. In de achteruitkijkspiegel zag ik een dikke stofwolk, metersbreed en hoog. Eenmaal op de verharde weg, met als eindpunt de hoofdstad, stond ik mezelf pas toe na te denken. Dat er iets niet klopte had ik meteen al vermoed toen ik in de auto werd geladen en het interieur van de Chrysler zag: spaanplaat en plastic folie, hagel-

nieuw, alles duidde op een haastig omgebouwde huurauto. Maar ik wist het pas zeker toen de auto de oprit van het resort afreed en linksaf draaide, naar het zuiden.

Er was maar één politiepost op dit kleine eiland. En die lag vijftieng kilometer noordelijk. De identiteitskaart zei me niets. Die had iedereen met een lamineermachine en een tekstverwerker kunnen maken. Was de hele show alleen maar opgevoerd om me te beroven? Nee. Onlogisch. Dat hadden ze anders kunnen doen. Makkelijker.

Ik probeerde te begrijpen wat het betekende, wat er in hemelsnaam aan de hand was. Twee mannen, beslist inlanders, die zich voordeden als politieagent, iemand inrekenden, hem naar een verlaten stuk land brachten om het leven uit hem te trappen.

Waarom?

Ik passeerde trage vrachtwagens met open bakken, waarin loonwerkers met stug zwart haar en norske koppen voor zich uit zaten te staren. Gisteravond. Ik probeerde me elk zeikerig detail voor de geest te halen, omdat ik het idee had dat daar een aanwijzing lag. Alleen mijn geheugen kon nu nog houvast bieden.

Ik had in het Amerikaanse steakrestaurant gegeten. Het populairste van de vijf restaurants op het resort, wat vrij logisch was met een tachtig procent Amerikaanse bezetting. Ik was gewoontegetroouw aan een tafel in een hoek gaan zitten, zodat ik overzicht had over de hele ruimte. Een gedrongen Mexicaan in blauw met witte bedrijfskleding, een vijftiger, deed de bediening in mijn sectie. Het voorgerecht was een soort bonensoep. Daarna had ik een T-bonesteak naar binnen gewerkt, een ding van driehonderd gram: bijna zwart van buiten, rood van binnen. Ik at er een zoete,

gekookte maïskolf bij en een gepofte aardappel en ik had bier gedronken. Heineken, drie flesjes. Het dessert en de koffie had ik overgeslagen.

Daarna was ik naar John's gelopen. Hij hield elke woensdag een karaoke-avond en ik had nog geen zin om te slapen. En ja, misschien was even door mijn hoofd geschoten dat ik niet alleen wilde zijn 's nachts.

Ik miste Helen. Haar afwezigheid vrat aan me, een pijnlijke leegte, een hol, hongerig gevoel dat niet wegging. We hadden hier samen moeten zijn. Dat wilde ze altijd al, naar een warm en ver land, met palmbomen en witte stranden, maar door mij is het daar nooit van gekomen. Dat ik hier was, en niet Helen, was wrang.

Vorige week had ik haar gebeld, tegen beter weten in en in de volle overtuiging dat ze me meteen weg zou drukken. Maar ze luisterde naar wat ik te zeggen had. Dat ik haar miste. Dat ik spijt had, en meer van die cliché-uitspraken die te algemeen waren om te kunnen uitdrukken wat ik voelde. Ze luisterde even. En drukte me toen pas weg.

Gisteravond bij John's was er geen plaats meer geweest aan de bar. Geen stoel meer vrij. De krappe ruimte was afgeladen met toeristen. Overwegend Amerikanen, een enkele Duitser en een stel Britten uit Manchester. Een paar Nederlanders. Ik bestelde een pilsje, of misschien wel twee tegelijk. Achter de bar bij John werkte een jonge vrouw die hij wel vaker inhuurde als het druk was. Een lieve meid, al werd ze chagrijnig als het te rumoerig en druk werd en dat was het gisteravond, dus zei ze niet veel en was haar glimlach geforceerd. Het was aanpoten. Een vent met een kale kop en een oorbel kletste de avond aan elkaar. De ene na de

andere toerist maakte zich onsterfelijk belachelijk voor een internationaal publiek dat hij na deze vakantie nooit meer zou zien. De sfeer was los. Het was eigenlijk best gezellig, voor zover zulke avonden gezellig konden zijn als je alleen was.

Ik had met een vrouw gesproken. Ergens achter in de twintig. Ik meende me te herinneren dat ze uit Spanje kwam. Dat was in elk geval wat ze zei. Desondanks sprak ze vloeiend Engels. Ik stond links van de toegangsdeur, mijn rug tegen de muur, zodat ik de hele ruimte kon overzien. Glas bier in de ene hand, de andere in mijn zak. Ik probeerde haar in te schatten. Ze was een echte schoonheid. Prima borsten, ronde heupen. Niet breed, wel vol. Ze was klein, hooguit één meter vijftenzestig, en ze had een getinte huid, een kleine neus en donkere ogen. Krullend zwart haar dat los hing tot halverwege haar rug. Helemaal goed.

Maar het wilde niet vlotten. Ze was getrouwd, vertelde ze. Haar man had een staalbedrijf of zoiets dergelijks met zijn broer, en was kampioen thaiboksen. Hij was met vrienden elders zijn vertier aan het zoeken. Nachtduiken, dacht ik me te herinneren dat ze zei. Ze zond tegenstrijdige signalen uit, ze trok aan en stootte af, en ik had niet goed geweten wat ik ermee aan moest. Uiteindelijk haakte ik af omdat ik geen zin had in een hoop gezeik, maar tegen die tijd had ik zeker nog een glas of vier, vijf achterover geslagen en was ik alweer op het strand, een meter of dertig van het terras af, waar het licht van de lampions werd opgeslokt door de donkere nacht. Vanaf daar wist ik het niet meer. Niets meer dan dat ik wakker werd, vanmiddag, op mijn rug in mijn eigen hotelbed. Geen kleren aan, het laken onder me. Het was half drie in de middag geweest. En ik was veertien uur uit mijn geheugen kwijt.